

Forfatter: Hostrup, C.

Titel: SØNDERJYDERNES BESØG

Citation: Hostrup, C.: "SØNDERJYDERNES BESØG", i Hostrup, C.: *Komedier og Digte*, udg. af Aage Marcus ; Overbibliotekar, Dr. phil. H. Topsøe-Jensen , 1954, s. 459. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hostrup01-shoot-workid138084/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Komedier og Digte

saa bøjer jeg mig for hans hvide Haar,
men tror ligefuldt mine Øjne.
Til Raad er Gubben en herlig Gæst,
men unge Øjne de se dog bedst.

Ja, lidet jeg frygter for Stormens Hvin,
ej ænser jeg Vinterens Kulde;
jeg ser gjennem Sæens det tætte Lin,
at Vaaren er vaagnet i Mulde;
jeg ler ad hele den kloge Flok
og venter trøstig – den kommer nok.

SØNDERJYDERNES BESØG

i Korsør, den 2. September 1865.

Mel. Menuetten af Elserhøj.

Velkommen – ej til fremmed Jord,
i Danmark selv I bygge –
velkommen hid, hvor Dansken bor
i Danevældens Skygge!
Fra Livet, bøjet under Aag,
fra Buret hist, det trange,
velkommen hjem til Dannebrog
og til de danske Sange!

Ak, Sangen her forstummed plat,
hvor før saa liffig drømtes,
den frøs ihjel hin Vinternat,
da Dannevirke rømtes;
og Vaaren kom med Blomsterduft
og favre Solskinsdage,
men knap i Danmarks frie Luft
vi kunde Vejret drage.

Men nu, vi eder se paa ny,
skjönt kort er Mødestunden,
da er det som i Morgengry,
da røres det i Lunden;
hver lille Fugl da føler godt,
at dømt er Mørkets Rige,
og, halvt i Drømme, kvidrer smaat
om Dagen, der vil stige.

Ja Dagen kommer, vi det veed,
skjönt kun den ses i Drømme,
den Dag, da Ørnen, som slog ned,
maa hjem til Reden rømme,
da frit i Sønderjyllands Skov
det røde Flag tør gynge,
og ikke Lærken blot faar Lov
paa Heden Dansk at synge.

Ja derom vaagner Fuglekvad,
hvorhen I blandt os vandre,
og derom vil vi hjælpes ad
at drømme med hverandre.
Og om saa snart til Ørnens Klo
I atter bort maa drage,
vi veed det vist, I Brødre tro!
I komme dog tilbage.

FREM, BONDEMAND, FREM

1866.

Mel. Sig, husker du ikke den lystige Tid.

Hel tungt han efter sig Foden drog,
som før var saa rap;
højt Lærken over hans Hoved slog,
men han hørte den knap.